

печується практичне виконання завдань і функцій держави, віднесених до компетенції певного органу державної влади чи місцевого самоврядування, а також тих, що регламентують права, службові обов'язки, повноваження, обмеження, заборони, стимулювання, відповідальність службовців, проходження державної служби, порядок виникнення та розірвання державно-службових відносин тощо.

По-четверте, соціологічний – практичне забезпечення чи реалізація завдань і функцій структурних складових державного апарату, компетенції органів державної влади чи місцевого самоврядування та ефективності реалізації завдань і функцій державної служби [2, с. 223].

По-п'яте, організаційний аспект – формування організаційних засад діяльності працівників державного апарату, що співвідносяться зі структурно-функціональною схемою державного механізму та включають побудову й правовий опис ієрархії посад, оцінку, стимулювання та відповідальність відповідних працівників.

По-шосте, з точки зору функціонального аспекту – конкретний вид діяльності держави, делегований персоналу органів державної влади та місцевого самоврядування, що реалізує державну владу в різних сферах суспільного життя у відповідних правових формах і за допомогою певних методів управління.

По-сьоме, практично-функціонального значення – діяльність персоналу органів законодавчої, виконавчої та судової влади, що ґрунтується на законах та підзаконних актах і полягає в реалізації державної влади в різних сферах суспільного життя з метою вирішення завдань і виконання функцій держави.

По-восьме, процесуальний аспект – забезпечення умов та реалізація механізмів, технологій і процедур функціонування механізму держави; професійна діяльність працівників органів щодо виконання покладених на них посадових функцій; процес функціонування державних органів влади в межах їх компетенції; виконання цілей, функцій та законів держави, тобто це об'єктивне суспільне явище. При цьому державний апарат являє собою єдине ціле, як інститут громадського суспільства.

По-дев'яте, моральний – формування етичних засад державної служби.

По-десяте, структурний аспект – система органів держави, кожен із яких відповідно до предмета його компетенції може бути названий службою [3, с. 554].

Останній, інституціональний аспект визначає державну службу на-

ступним чином – це правова, етична, нормативна система, що забезпечує реалізацію цілей, функцій та законів держави.

Отже, поняття державна служба розглядається в різних аспектах і має різноманітне змістовне наповнення.

#### *Література*

1. Про державну службу : Закон України від 16.12.1993 року № 3723-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/3723-12>

2. Правознавство: Навч. посіб. для абітурієнтів і студ. / Веприняк Д., Госедло В. – К.: Діал, 2007. – 424 с.

3. Правознавство: Підручник / В. Ф. Опришко, Ф. П. Шульженко, С. І. Шимон та ін.; За заг. ред. В. Ф. Опришка, Ф. П. Шульженка. – К. КНЕУ, 2003. – 767 с.

УДК 005.915:336.71 (043.2)

**Захарченко О.О.,**

студентка,

Інститут економіки та менеджменту,

Національний авіаційний університет, м. Київ

Науковий керівник: Пивовар Ю.І., к.ю.н., доцент

### **ФОРМУВАННЯ ТА ВИКОРИСТАННЯ ФІНАНСОВИХ РЕСУРСІВ КОМЕРЦІЙНОГО БАНКУ**

Однією з основних проблем сучасного періоду розвитку економіки України є удосконалення діяльності комерційних банків, а особливо формування й використання фінансових ресурсів.

Банківські ресурси – фундамент, на якому базується вся подальша діяльність комерційного банку, оскільки процеси утворення ресурсів і надання позик перебувають у тісному взаємозв'язку. За кожним комерційним банком стоїть велика кількість клієнтів, для яких неспроможність банку надавати їм певні види послуг означає нестабільність їхньої діяльності.

При формуванні банками своїх ресурсів виникають економічні відносини. Суб'єктами цих відносин є комерційні банки, Національний банк України, фізичні особи та юридичні особи, серед яких є підприємства, організації, фірми. Об'єктами відносин є самі ресурси банків: власні, залучені, та запозичені кошти.

Важливою сферою банківської діяльності є формування ресурсної бази, яка необхідна банку для його нормального функціонування та отримання прибутку. Ресурсна база комерційного банку – це частина грошового ринку, представлена сукупністю виведених із обліку коштів господарських суб'єктів грошових доходів населення, які мобілізуються банком на умовах виникнення зобов'язання власності та боргу для подальшого розміщення серед юридичних і фізичних осіб, яким необхідні банківські ресурси з метою одержання прибутку.

Банківські ресурси – це фінансові ресурси банку, що складаються із власних, залучених і запозичених коштів. Власні кошти – це акціонерний і резервний капітал, а також нерозподілений прибуток. До залучених і запозичених коштів належать вклади (депозити), кошти від продажу облігацій та інших боргових цінних паперів, залишки на рахунках клієнтів, кошти, одержані від Національного банку в порядку підтримання ліквідності, а також міжбанківські кредити. Банківські ресурси банки використовують для проведення кредитних та інших активних операцій.

Формування банківських ресурсів і зміцнення ресурсної бази комерційних банків – обов'язкова умова повноцінної ринкової економіки, оскільки сприятливий інвестиційний клімат у країні, інтеграція української банківської системи і світове банківське співтовариство значною мірою залежатимуть від міцної ресурсної бази комерційних банків.

Законодавче забезпечення функціонування банківської системи України було здійснене з прийняттям в 1991 р. Закону України "Про банки та банківську діяльність" [1].

Банки є одним із головних інструментів здійснення реформ, однією з найважливіших структур ринкової економіки. Стан економіки негативно позначається на розвитку банків України. Це можна назвати основною причиною виникнення проблем у формуванні та використанні кредитних ресурсів.

Зміцнення ресурсної бази комерційних банків – одна з головних передумов подолання кризи української економіки, оскільки від цього великою мірою залежить вирішення проблеми підвищення інвестиційної активності. Складовою частиною банківських ресурсів є власні кошти банку – фактор, що відіграє неабияку роль у зміцненні довіри клієнтів як до окремого банку, так і до банківської системи в цілому. Тому проблема залучення і підтримки на певному рівні обсягу капіталу комерційних банків є актуальною і надзвичайно важливою для розвитку банківської діяльності в країні загалом.

### *Література*

1. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 № 2121-III // Урядовий кур'єр від 17.01.2001. – № 8.

УДК 34.096+656.7.08:004 (043.2)

**Кваша М.І.**,  
студентка,

Гуманітарний інститут,  
Національний авіаційний університет, м. Київ  
Науковий керівник: Нашинець-Наумова А.Ю., к.ю.н.

### **ДЖЕРЕЛЬНА БАЗА ТА ЗАГАЛЬНОТЕОРЕТИЧНІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНОЇ БЕЗПЕКИ ДЕРЖАВИ**

Забезпечення національної безпеки було і залишається однією з найбільш актуальних та значущих проблем сьогодення. Захищеність та повнота інформації, заповнення інформаційного простору України достовірною інформацією, забезпечення реалізації прав громадян на доступ до інформації – все це впливає на збереження цілісності і незалежності держави. Розглядаючи інформаційну безпеку як одну зі складових національної безпеки, вирішуючи завдання розвитку інформаційної сфери в Україні та проблеми створення умов для побудови інформаційного суверенітету країни, неможливо обійтись без надійного правового підґрунтя.

Інформаційна безпека України, як невід'ємна частина її національної безпеки, включає законодавче формування державної інформаційної політики, встановлення законодавством правил доступу до національних інформаційних ресурсів, визначення порядку їх використання тощо. Вирішення проблем, пов'язаних з інформацією та забезпеченням її безпеки, в Україні регламентуються рядом нормативно-правових актів, прийнятих Верховною Радою України, Президентом України, Кабінетом Міністрів України, центральними органами виконавчої влади.

Підтвердженням важливості інформаційної безпеки, визначенням місця інформаційної складової в загальній системі забезпечення національної безпеки є рядки Конституції України. А саме, в статті 17, забезпечення інформаційної безпеки ставиться в один ряд із захистом суверенітету і територіальної цілісності України, із забезпеченням її